NEIL SPRING

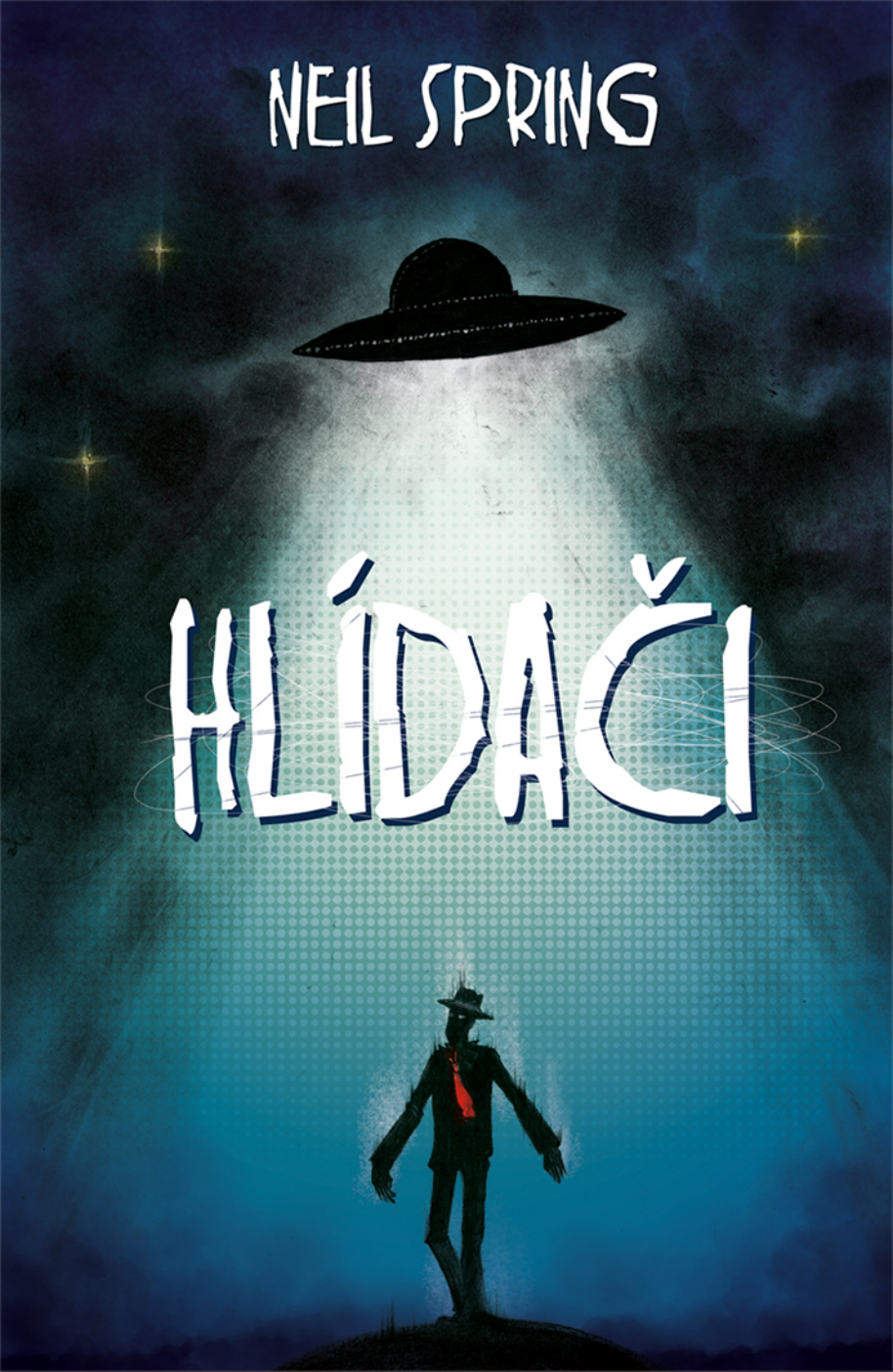

HLÍDAČI

Neil Spring

HLÍDAČI

Copyright © 2015 Neil Spring

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Kamil Šivák, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-386-8 (pdf)

Neil Spring

HLÍDAČI

Přeložil: Kamil Šivák

Pro Guye Blacka, barona Blacka z Brentwoodu
Drahému příteli a významnému muži

POZNÁMKA

Tento příběh je volně inspirován pozorováním UFO, jež bylo spatřeno v jižním Walesu roku 1977. Děj a postavy v knize jsou však zcela smyšlené. Jakákoli podoba se skutečnými událostmi či osobami (mrtvými nebo žijícími) je čistě náhodná. Pro více informací o historickém pozadí románu nahlédněte, prosím, do autorova doslovu, který najdete na konci knihy.

MAPA OBLASTI
„THE BROAD HAVEN TRIANGLE“
základna v Brawdy
americká výzkumná stanice
zátoka St. Brides Bay
Broad Haven
základní škola v Broad Havenu
hotel Haven
Stack Rocks
Giant's Point
místo přistání UFO
Little Haven
farma Ravenstone
maják

„Jsme jako štvaná zvěř. Přízraky kráčí mezi námi. Je jich čím dál více. Chrastí svými okovy. Neboť v touze zachránit se jsme je spoutali.“

Ralph Noyes, bývalý úředník Ministerstva obrany

Prolog

DORUČENÍ PARSONSOVY ZPRÁVY
BÝVALÝM ZVLÁŠTNÍM PORADCEM PREMIÉRA JONATHANEM HARRISONEM

Středa 22. května 1979, Downing Street, Londýn

Možná za to mohla vidina blízkého setkání s předsedou vlády, který byl známý pro svou sinalou tvář, možná za to mohla váha historie ležící za těmito legendárními černými dveřmi. Ať už to bylo cokoli, mladý muž vypadal vyděšeně. Nebylo by troufalé říci, že se tvářil, jako by jej zrovna někdo mučil.

„Tudy, prosím, pane Wildingu," pokynul jsem mu s úsměvem.

Mnoho návštěvníků Downing Street číslo 10 bylo ohromeno něčím, co by se dalo nazvat bázní. Ovšem až na tohoto ošuntělého a ledabyle oblečeného džentlmena – ten byl docela odlišný. Ne, tohoto muže jistě neohromila grandióznost vstupní haly, soustředil se pouze pečlivě na své kroky, když kráčel po kostkované černobílé podlaze.

„To je ono?" zeptal jsem se ho, pohlížeje na tenkou modrou složku, kterou třímal ve své ruce.

Přikývl, aniž by na mne alespoň na okamžik pohlédl, a tak jsem se raději opět ujal vedení. Spěšně jsme došli na konec chodby a začali kráčet vzhůru po velkém schodišti. Vůbec nevnímal zlacené zábradlí. Ani okem nepohlédl na portréty bývalých premiérů. Avšak když jsme vyšli do prvního patra, ihned se zastavil u otevřených dveří, v nichž byl oválný stůl, kolem něj usazené prázdné židle, a začal do tohoto pokoje nahlížet.

„Tady?" otázal se.

Pokýval jsem hlavou.

Nemohl odtrhnout zrak od této místnosti, a já se proto rozhodl dát mu ještě chvíli na to, aby se uklidnil. Přece jenom bylo nutno uznat, že nebylo na denním pořádku zvát bývalého vyšetřovatele s parlamentním pověřením na mimořádnou schůzi Národní bezpečnostní rady.

„Řídil jste se mými instrukcemi, které jsem uvedl v memorandu?“ zjišťoval jsem.

„Ano.“

„Nikomu jste o tomto setkání neřekl?“

„Ne, nikomu.“

„A jste si vědom toho, že…“

„... že vše, co tady bude dnes řečeno, je kvalifikováno jako tajné, ano, toho jsem si vědom,“ vyštěkl a přitom mi konečně pohlédl do očí.

„Premiér vás tedy nyní přijme,“ sdělil jsem mu a znovu se ujal vedení. Raději jsem se mu nezmínil o tom, že náš nový předseda vlády je žena, která není zvyklá na někoho čekat. A už vůbec jsem mu neřekl o tom, že bude mít pouhou hodinu na to, než dorazí ostatní členové bezpečnostní rady, aby nám sdělil svůj příběh a přesvědčil nás o jeho pravdivosti.

Tento muž totiž nevypadal jako někdo, kdo zrovna dobře snáší jakýkoli tlak.

Dorazili jsme ke dveřím premiérčiny pracovny a já na ně jednou zaklepal.

„Vstupte,“ zazněl klidný, ale zároveň dostatečně přísný hlas.

Když jsme vstoupili dovnitř, předsedkyně vlády na nás pohlédla. Pokynul jsem Wildingovi, aby se posadil na židli připravenou před jejím stolem, a když jsem se chystal jej oficiálně představit, náhle se otočil a vydal se zpět ke dveřím, jež jsem zrovna zavřel.

„Pane Wildingu, jste v pořádku?“ zeptal jsem se.

Sevřel rukou kliku a začal jí lomcovat: jednou, podruhé a potřetí.

„Pane Wildingu?“

Podíval se na mne zahanbeným, ale zároveň i omluvným pohledem a přikývl hlavou, poté začal znovu provádět svůj podivný rituál.

Za všechny roky ve funkci osobního tajemníka na Downing Street jsem takovéto podivné chování nezažil – a už vůbec ne přímo před předsedou vlády. Byl jsem nervózní a zároveň zvědavý, jak bude premiérka reagovat, zvláště proto, že se svého úřadu ujala teprve před dvěma týdny.

Po třetím cyklu lomcování klikou jsem znovu pokynul rukou směrem k připravené židli a promluvil k panu Wildingovi: „Prosím, nechtěl byste se posadit?“

Posadil se. Opatrně. Pouze na samotný okraj křesla, jako by se v každé chvíli z něj chystal vyskočit a utéct.

Premiérka si ho začala důkladně prohlížet. Měl nepoddajné, tmavé a kudrnaté vlasy. Jeho oči byly velmi temné a hluboko zasazené do vyzáblého obličeje. Ihned mne napadlo, že vypadá, jako by jej někdo pronásledoval. Jestliže byly historky o něm pravdivé, bylo toto přirovnání zcela na místě a pochopitelné.

„Je těžké vás najít,“ promluvila konečně předsedkyně vlády. „Dva roky?“

„Potřeboval jsem zmizet. Potřeboval jsem se zotavit.“

„Připomeňte mi: pro koho jste pracoval?“

„Pro Paula Bestforda. Člena parlamentu zvoleného za Pembrokeshire.“

„Ach ano,“ kývla hlavou pouze jednou, avšak tón jejího hlasu byl zcela výmluvný. „Paulova ztráta sebeúcty byla velmi smutná záležitost. Nicméně když ztratil i svou sebekontrolu, *to* bylo prostě neodpustitelné.“

Bylo vidět, že slova předsedkyně Wildinga zasáhla, ale i přesto si zachoval určitou dávku elegance. Dalo se však poznat, že před touto ženou začíná ustupovat. Svým pohledem ale neuhnul ani o píď.

V tichosti na sebe zírali. Ve vzduchu bylo cítit hmatatelné napětí.

Konečně předsedkyně vlády promluvila. „Je mi opravdu líto vaší ztráty, pane Wildingu,“ řekla s empatií, která byla na hony

vzdálená od jejího normálního veřejného vystupování. „Taky jsem vám vděčná za vše, co jste udělal."

„Děkuji," zamumlal Wilding. Rychle se podíval za sebe na zavřené dveře a poté na modrou složku, kterou stále svíral ve své pravé ruce.

„Chci vás ujistit, že již určitou dobu probíhá důkladné vyšetřování toho, co se událo v Havenu," oznámila předsedkyně vlády. „Viníci jsou hledáni."

Wilding přikývl. Možná to bylo gesto neochotného přijetí nebo vyjádření smutku.

„Pomozte mi to pochopit," řekla. „Co přinutí člověka k takovému jednání, aby udělal to, co váš dědeček?"

Wilding vypadal náhle zoufalý. Svou modrou složku upustil na stůl. „Toto. Vracející se zlo."

Dokument zatím nevzala do ruky, ale upřeně jej pozorovala. „Vůbec nemáte ponětí o tom," nadechla se, „jak dlouho se snažila naše tajná služba tyto informace získat. Mimo Vatikánskou knihovnu existuje pouze pár dalších kopií, ke kterým jsme, bohužel, neměli žádné vodítko, kde by se mohly nacházet. Až doteď."

Wilding najednou přestal premiérce věnovat pozornost. Výhled naskytnuvší se z velkých oken na Horse Guards a St. James's Park byl pro jeho oči magnetem. *Na co se to, u všech svatých, dívá?*, zajímalo mne. Nakonec sklopil zrak a zhluboka se nadechl.

„Dorazil již doktor Caxton?"

„Měl by přijet každou chvíli," odpověděla předsedkyně. „Zoufale potřebujeme jeho pomoc. Vaši také. Nyní však pokračujme. Prozraďte mi, prosím, pane Wildingu, jak jste k těmto informacím přišel? Začněte od samotného počátku. Nic nevynechejte." Krátce na mne pohlédla. „Můj tajemník si bude dělat poznámky."

„Nevím… nevím, kde začít." Odmlčel se, a poté dodal: „Paní předsedkyně, myslím si, že otázka, na kterou byste se chtěla doopravdy zeptat, je ve skutečnosti tato: „Opravdu se to stalo? *Mohlo* se to stát?"

Naklonila hlavu, stejně jako to ráno, kdy jsem ji informoval o případech moru, jenž se vyskytl před dvěma roky ve vzdálené komunitě v Havenu v zátoce St Bride's Bay v západním Walesu, což je oblast, kterou novináři nazývají The Broad Haven Triangle. Události, které se tam údajně odehrály, se dostaly na titulní stránky velkých periodik: umučená zvířata, pronásledování poltergeisty, tančící světla na obloze, neidentifikovatelné létající objekty a hrozivě vypadající postavy oblečené do stříbrných obleků.

Wilding na chvíli zaváhal. „A co teď? Myslím tím, co mám s tím společného já?"

„Chceme dát dohromady jednotku, jež bude tyto záležitosti vyšetřovat."

„Bude to pro mne bezpečné?"

„To záleží hlavně na vás, pane Wildingu," usmála se předsedkyně neutrálně, ostatně jako už tolikrát. Její pohled zavadil o nadpis na složce: Parsonsova zpráva. „Tato zpráva k nám nemohla přijít ve vhodnější dobu. Sověti se snaží získat nadvládu nad celým světem; chtějí se stát nejsilnějším národem všech dob. Jsou už i mezi námi. Toto by však mohlo vše změnit." Na chvíli se odmlčela. „Chci slyšet váš příběh. Později ho budete moci i sepsat."

Wilding se předklonil a položil prsty na tmavý kožený povrch stolu. „Paní předsedkyně, než začnu, chtěl bych vědět jednu věc."

„Jak je libo."

„Věříte, že jsme ve vesmíru sami?"

Margaret Thatcherová vytřeštila oči: „Pane Wildingu, mí poradci v oblasti národní bezpečnosti mne informovali, že tato oblast již není nadále otázkou víry."

Wilding si ustaraně povzdechl. Nebylo poznat, zda s ní souhlasí, anebo má opačný názor.

„Inu dobrá," řekl a pohodlně se usadil ve svém křesle, „můj příběh začal před šestnácti lety v západním Walesu. Na místě zvaném farma Ravenstone."

Výpověď Roberta Wildinga

I

UZAVŘENÝ SVĚT

„Země je farma. A my jsme jejím majetkem.“

Charles Fort

– 1 –

Pátek, 6. prosince 1963, farma Ravenstone, západní Wales

Pamatuji si na ten okamžik, jako by to bylo včera. Seděl jsem na zadním sedadle dědova kymácejícího se a poskakujícího nákladního auta, které jelo po děravé silnici lemované seschlými kostnatými stromy, a snažil se ignorovat vlhký zápach psího kožichu vyplňující vnitřek auta, když v tom mé oči poprvé spatřily farmu.

Nacházeli jsme se nějakých šedesát kilometrů od mého domova v Brawdy, za zátokou St. Brides Bay blízko vojenské základny, na které sloužil můj otec. Okolní krajina byla plná zatáčejících se silnic a pobřežních vesnic, přičemž v každé z nich byl shluk několika domů. Přiblížil se večer a já pocítil, že zapadající slunce ve mně začíná vzbuzovat obavy.

Moji rodiče tragicky zemřeli, takže se mě ujal děda, tedy muž, se kterým jsem se do té doby setkal jen několikrát. Mamka s taťkou mne předtím na farmu nikdy nevzali, i když nás od ní dělilo jen pár kilometrů. Takže nyní, když jsme se k ní blížili po úzké silnici, jsem se neubránil myšlenkám na to, proč jedeme zrovna sem.

„Tak a jsme tady, chlapče," oznámil děda, co možná nejsrdečněji. Vnukovi, kterého stěží znal. „Toto je nyní tvůj nový domov."

Slovo domov znělo bolestivě prázdně. Věděl jsem, že ho žádné místo už nikdy nedokáže nahradit.

Na zpětném zrcátku dědova auta se houpal stříbrný křížek spojený s růžencem. Odtrhnul jsem od něj svůj zrak a podíval se přes špinavé čelní sklo auta na vznášející se mlhu nad silnicí, jež se rozevírala v malou mýtinku obklopenou širokými poli svažujícími se k útesu. Přímo před námi se objevila zchátralá stáj pokrytá rezavým vlnitým plechem a hned po pravé straně za rozpadající se kamennou zídkou statek. Děda mi řekl, že zde, na okraji Atlantiku, stojí farma již stovky let. Jednoho dne budou její stěny vyběleny sluncem tak, že budou zářit do dálky. Jako malé dítě mne nenapadlo zeptat se dědy, proč vlastně na takovém místě žije: kilometry od civilizace, kde nejsou názvy silnic a ulic, obchody a hospody jsou v nedohlednu a zavolat si taky nejde, neboť není k dispozici žádná telefonní budka.

Za zvuku praskajícího štěrku pod pneumatikami jsme zastavili vedle šedého osobního auta značky Hillman Hunter, jež mělo své nejlepší dny již dávno za sebou. Když jsem vystoupil ven, okamžitě jsem v břiše pocítil bodající osten nervozity. Nejistě jsem se začal kolem dokola rozhlížet, snažíc se přitom nevdechovat všudypřítomný odér hnoje. Nastražil jsem uši. V dálce se ozýval hukot tříštících se vln oceánu a bučení býka, které spíše připomínalo sténání tvora sužovaného velkými bolestmi.

„Nevšímej si toho," zamumlal děda svým drsným hlasem, když vystoupil z náklaďáku a otevřel jeho zadní dveře.

I přesto, že se mu kvapem blížila šedesátka, byl velmi vitálním mužem; o farmu Ravenstone se staral pouze on. Na tváři měl čerstvou rozšklebenou jizvu, jež se mu táhla přes levé oko. Byl vysoký a vyzařovaly z něj klid a jistota. Dokonce se mu podařilo mne trochu uklidnit, a to i navzdory tomu, že se západ slunce nyní zbarvil do krvava.

„Máš rád houpačky, synku?" zeptal se znenadání.

Nedokázal jsem se rozhodnout, ale přesto jsem souhlasně pokýval hlavou. Děda nyní zíral na stranu farmy, kde byla plevelem zarostlá houpačka, tvořená dřevěným sedátkem zpevněným lany, zavěšenými na zrezivělé železné konstrukci.

„Tvá matka si tam moc ráda hrála."

Náhlá vzpomínka: já ve své školní uniformě, snídám v kuchyni a přitom pozoruju mamku, jež ve svých oblíbených džínách klečí před plakátem s nápisem ZAKAŽTE BOMBY.

Dědův hlas mne vrátil zpět do přítomnosti.

„To bude tvůj pokoj." Shrbený, ve svém ošuntělém plášti, ukázal rukou, celou červenou od chladu, na malé okno, které se nacházelo přímo nad malou klenutou verandou, jíž se vcházelo do domu. „Je tam docela vlhko. No, nějak to budu muset vyřešit."

Mne však ani tak moc nezajímala vlhkost v domě. Mou mysl zaujaly silné železné mříže. Nebyly jen na mém okně. Byly na *všech* oknech.

„Tudy, chlapče."

Následoval jsem ho do úzké chodby, ve které byl zvířecí odér mnohem silnější nežli venku. Podlahu v ní pokrýval červenočerný koberec a stěny byly polepeny tapetami, zažloutlými od cigaretového kouře. Při každém nádechu bylo možné kouř ochutnat, skoro jako při klasickém šlukování. Vedle vchodových dveří visel foťák a hnědé kožené pouzdro na dalekohled. O kousek dál pak dvouhlavňová brokovnice.

Dědovy oči na mně spočinuly. „Nikdy se jí nedotýkej. Nikdy!"

Jeho tvář nabyla kamenného výrazu. Na svých zádech jsem cítil jeho upřený pohled, když jsem se chodbou šoural dále a přitom nahlédl do malého pokoje, v němž jsem uviděl obrovskou knihovnu zaplněnou zatuchlými svazky knih. Dědova studovna.

Zhluboka jsem se nadechl a naplnil si tak plíce vydýchaným vzduchem. Se zájmem jsem se podíval na novinové výstřižky pokrývající stěny studovny, neboť nikdy jsem takovou výzdobu ještě neviděl a také proto, že na mnoha z nich byly černé titulky křičící o „tajemstvích na obloze". To ještě ale nebylo všechno. Nad krbem visel velký obraz od da Vinciho, *Sv. Jan Křtitel*, jenž momentálně tonul v pološeru. Ve světcově tváři se zračil záhadný úsměv a jeho pravá ruka ukazovala směrem k nebi.

Náhle se u mne ze stínu něco vynořilo a já úlekem zalapal po dechu. Byl to však jen přátelský a milý černý labrador, který mne začal za zběsilého mávání ocasem očuchávat.

„Jak se jmenuje?“

„Jasper.“

„Můžu se s ním projít, dědo?“

„Teď ne… Brzy bude tma.“ Jeho pohled se stočil k oknu, za nímž bylo vidět oblohu barvící se do nachové barvy. „Nahoru po schodech. Vybalit se. Hned.“

U vratkého schodiště na mne v temnotě čekal malý kufřík, který jsem dostal od svých rodičů k loňským vánocům. Jeho obsah: knihy o historii, nová školní uniforma, ale ani stopa po atrapách zbraní a vojenských uniformách, s nimiž jsem si tak rád hrál. Můj sen o vojenské kariéře zemřel spolu s mým otcem.

„Pospěš si, chlapče!“

Poslechl jsem dědu.

Bože, pomoz mi. Vykročil jsem po schodišti nahoru.

Toho večera, když jsem poprvé ulehl na kovovou postel a přikryl se vlněnou dekou, ze které mne svědila kůže, jsem nemohl usnout, ačkoli jsem byl velmi unavený. Ze spánku mne totiž rušily neznámé zvuky: děsivé, nepřetržité, skřehotavé rytmy, jež mohly vydávat žáby, a také vysoké pištění, které mohlo pocházet od lovící lišky. A aby toho nebylo málo, blízko u domu se ozýval další zvuk nesený nelítostným větrem – *vrz-kvik, vrz-kvik*.

Možná právě během dospívání začala máma tuhle farmu nenávidět. Nikdy se o ní totiž nezmínila, a když jsem se jí někdy zeptal na její dětství, odpověděla mi vždy stejně: *K některým věcem je lepší se nevracet*. Vzpomínka na ni mi vehnala slzy do očí a vyvolala nepříjemný pocit v žaludku. Poslední dobou se mi o rodičích hodně zdálo. Ráno jsem se pak vždy probudil s pláčem, jelikož jsem si pokaždé uvědomil, že spolu už nic neprožijeme.

Pokrčil jsem nohy v kolenou a zvrátil hlavu dozadu, abych se mohl podívat na dřevěný krucifix přibitý nad mou postelí. Zdola byl slyšet dědův zpěv, prokládaný modlitbami za „duše nevěřících“. Zavřel jsem oči a pocítil vůči němu jakýsi druh od-

poru. A to i přes nepopíratelný fakt, že mi na tomto světě zbyl už jen on.

Probudil jsem se za svítání, když sbor ptáků švitořivě vítal nový den a někde v dálce duněl traktor. Děda byl v kuchyni, kde se zrovna nakláněl nad velkým sporákem v rustikálním stylu.

„Po snídani se půjdeme projít," řekl, aniž by na mne pohlédl. Zdálo se, že jeho pozornost plně zaměstnává poslední výtisk *Church Times* a prskající slanina na zčernalé pánvi. „Projdeme se kolem pobřeží. Chci ti něco ukázat."

Doufal jsem, že by se mne mohl zeptat, jak jsem se vyspal.

Pravda byla taková, že se mi spalo špatně. Od smrti rodičů jsem byl ve svých snech pronásledován noční můrou o černovlasé dívce s oválným obličejem a majáku, jenž vrhal své žluté paprsky světla na temné moře. Pulzoval. Probouzel jsem se třesoucí a se strachem, příliš vyděšený na to, abych znovu usnul. Ale teď za denního světla se zdály být tajemné výjevy jaksi vzdálené a vybledlé.

Po snídani jsme s Jasperem vyrazili po zablácené a rozježděné cestě, která se táhla přes pole, jež nás obklopovala na kilometry daleko. Povzdechl jsem si, neboť jsem si uvědomil, že mě se psem pojí hlubší pouto nežli s mým pokrevním příbuzným. Pravděpodobně za to mohla Jasperova schopnost zcela mě uklidnit, což se mému dědovi dařilo jen do určité míry. Skutečně jsem toho psa miloval, velmi miloval. Na opuštěné farmě v zemi nikoho bylo toto zvíře pro osamělého chlapce nejlepším dárkem a společníkem.

Pocítil jsem ostrou vůni soli, kterou s sebou přinášel příliv. Když jsme se ocitli v blízkosti útesu, děda přidal do kroku. Neustále se otáčel za sebe, jako by se ujišťoval o tom, že nás nikdo nesleduje. Nebo nepozoruje.

Pak se náhle zastavil.

„Dědo?"

Jeho šedé oči upřeně hleděly na půl kilometru vzdálený obrovský skalnatý výchoz.

„Stack Rocks," zašeptal. „Tady, kde teď stojíme, je ještě bezpečno. Dál už ale nesmíš. Nikdy."

„Proč?"

Upřel na mne káravý pohled. Avšak zračilo se v něm ještě něco jiného. Že by strach? Čeho se bál?

„Stack Rocks," zopakoval. „Někdy děcka z vesnice chtějí po rybářích, aby je k nim vzali. Ty tam ale *nikdy* nechoď – vyhýbej se tomu místu!"

Podíval jsem se stejným směrem jako děda. Výstup k vrcholu byl holý, bez jakéhokoliv porostu. Na jeho nejvyšším bodě se jen tyčila polorozbořená pevnost. Děda mi vysvětlil, že tato stavba pochází z minulého století, v němž sloužila k obraně pobřeží. Později byla opuštěna a nyní chátrá.

„Je to nebezpečné místo, chlapče. Rozumíš?"

Nerozuměl jsem, ale stejně jsem přikývnul, protože mě zasáhlo nepříjemné chvění vyplývající z momentálního dědova rozpoložení: byl napjatý a měl doširoka otevřené a vytřeštěné oči. Sklonil se ke mně, aby mi mohl položit ruku na rameno, a poté opět promluvil velmi tichým hlasem. „Jsme na naší planetě pronásledováni a zatrašováni. Jsou zde totiž takoví, kteří nám chtějí ublížit."

Náhlá vzpomínka – spálené gumy. Žlutý paprsek světla protínající temnotu.

„Co tím chceš říct?" zeptal jsem se. „Proč se na mne tak díváš?"

„Temné síly jsou odjakživa mezi námi. Nesmíš je vyhledávat a už vůbec ne lovit. Rozumíš? Nikdy je taky nesmíš k sobě *pozvat*!"

Jeho tvář se skoro dotýkala té mé. Byla tak blízko, že jsem byl náhle zahlcený jeho přítomností – doslova na mne sálalo jeho horečnaté zaujetí. „Prosím, chci svou mamku a taťku."

„Tvého otce?" V jeho hlase zazněla hořkost. „Za jeho chyby jsme museli draze zaplatit."

„Ale… ale byl to můj táta!"

„Byl netvor!"

Srdce mi začalo prudce bušit. Chtěl jsem ho udeřit za to, jak o mém otci mluví, jenomže jsem se neodvážil.

„Kniha Zjevení praví, že Bůh před apokalypsou sešle na Zem tři anděly, kteří budou lidi varovat před blížícím se koncem světa, pak přijde velké soužení.“ Zadumaně se zahleděl na pole, moře, na Stack Rocks, a poté opět pohlédl na mne – jeho oči nyní nabyly tmavého odstínu, což ve mně vyvolalo okamžitou reakci: začal jsem se třást po celém těle. „Je potřeba tě chránit, chlapče.“

Chránit před čím? Před kým? Vždyť farma Ravenstone byla zcela izolovaná od okolního světa. Neslyšel jsem dokonce ani vyzvánění domácího telefonu, takže tu žádný asi nebyl.

„Před silami zla a triky Bezbožného,“ křičel ve vzdouvajícím se větru. „Před ohněm přicházejícím z nebe a před žárem vycházejícím z podzemí.“

Do tváře mne zasáhl chladný vzduch oceánu.

Pomozte mi někdo, pomyslel jsem si. *Je to šílenec*.

Zdálo se, že má prosba byla vyslyšena, neboť se pod námi, na pobřežní cestě, zjevila postava. Muž ve farmářském oblečení. Zvedl ruku na pozdrav.

Můj děda však na chodce ani nepohlédl, jen mne ještě na malou chvíli upřeně pozoroval, poté se otočil čelem vzad, pokřižoval se a vykročil zpět ke statku.

Jsem si celkem jistý, že právě tato událost ve mně vyvolala vůči dědovi silnou nedůvěřivost. Nevěřil jsem ničemu z toho, co říkal.

Plynul měsíc za měsícem. Nastoupil jsem na střední školu v Haverfordwestu, kde jsem si našel jen malou skupinku přátel. Cítil jsem totiž, že se od ostatních dětí v něčem odlišuji. Nejenže nezažili v životě to, co já, ale neměli jsme se ani kde po škole stýkat: na farmě nebyl vítaný nikdo cizí a navíc i kdyby tomu tak nebylo, stejně bych se styděl tam kohokoli pozvat. Děda nikdy nic neopravil a neuklidil, celý statek tak byl silně zanedbaný; dokonce i televize po čase vypustila duši. Po škole a o víkendech jsem se musel tedy zabavit sám. A tak jsem začal podnikat objevitelské výpravy. Které dítě není fascinováno tím, co je zakázané?

Rychle jsem si našel oblíbené místo: na nejnižším poli, přes díru v plotu z ostnatého drátu do vysokého kapradí, odkud byl

dobrý výhled na Stack Rocks, Atlantický oceán a také na leteckou základnu Brawdy.

Kupodivu jsem měl pouze strach z dědovy reakce, kdyby se dozvěděl, kam chodím; samotné místo mě neděsilo vůbec. Naopak, cítil jsem se zde zvláštně. Jako by mě s touto oblastí něco spojovalo.

Stack Rocks mi doslova učarovaly. Nemohl jsem se na ně vynadívat. Tři hrby vystupující z vody, připomínající jakési mytické stvoření. Poblíž tohoto místa neplula žádná rybářská loď a dokonce kolem něj nekroužil ani jediný pták. Někdy to vypadalo, že se mu vyhýbá i samotný déšť. Avšak Stack Rocks nebylo jediným podivným místem v okolí; do tohoto okruhu spadala i farma Ravenstone. Vlastně to nebylo ani samotnými místy, spíše tím, co jsem na nich *cítil*, okolní vzduch totiž zahříval kůži i v těch nejchladnějších dnech a z toho, jakým způsobem okolo mne proudil a podivně šustil, mi nejednou stály hrůzou vlasy na hlavě.

Otec s matkou se znovu hádají v našem domě na základně. Křičí jeden na druhého a já sedím na vrcholku schodiště, pozoruji je a přeji si jen jedinou věc: aby už konečně PŘESTALI!

Scéna se náhle mění – je mi zima. Všude kolem mne je temnota a mráz. Křičím, neboť chci odtud pryč. Jenomže odkud? Kde to jsem?

Náhle se přede mnou, v dálce, objeví záblesk žlutého světla a já díky tomu zjistím, že mám před sebou oceán, v němž se divoce tříští vlny. A světlo pulsuje a pulsuje.

Je to maják.

S trhnutím jsem se probudil. Nejprve jsem uslyšel okno, které rachotilo o železné mříže. Když oči přivykly pološeru, můj pohled zabloudil ke dřevěnému krucifixu, jenž visel nad mou postelí.

Na malou chvíli mne zasáhla nejistota, neodolatelná a silná, pak se mé vědomí začalo soustředit na vchodové dveře – byly zamčené? Děda je vždy zamykal, a nejen ty přední, ale i od zadního

vchodu, a to vždy, když jsme přišli odněkud zvenku. Možná, že tentokrát na to zapomněl. Měl bych to jít raději zkontrolovat.

Spustil jsem z postele jednu nohu na holá dřevěná prkna, když v tom naplnilo vzduch hluboké, nízkofrekvenční bzučení. Chloupky vzadu na krku se mi zježily a v uších mi začala pulsovat krev. Pak jsem uslyšel: *buch, buch, buch*. Že by brzký ranní návštěvník? Když jsem scházel po tmavém schodišti dolů do haly vedoucí ke vchodovým dveřím, věděl jsem, že něco není v pořádku. Přesněji řečeno, něco není v pořádku v dědově studovně.

Vešel jsem dovnitř a rozsvítil světlo.

„Haló?" zašeptal jsem. „Je tady někdo?"

Nikoho jsem neviděl. A přesto tam někdo musel být, jelikož hustý hnědý koberec nebyl na svém původním místě ve středu pokoje, ale srolovaný u velké knihovny plné starodávných textů. Avšak nábytek, jenž na koberci spočíval – široký stůl a vratké křeslo – zůstal na svém místě. Pak jsem si všiml obrazu nad krbem: Jan Křtitel ukazující prstem na nebe. Byl otočený o sto osmdesát stupňů, čili vzhůru nohama.

Znovu: *buch, buch, buch*. Někdo tloukl na vchodové dveře.

Rychle jsem se vrátil do haly. S třesoucíma se rukama jsem po chvíli zápolení odstrčil bezpečnostní řetěz ze dveří a otevřel je.

„Dobrý den, mladý muži. Jsou tví rodiče doma?"

Díval jsem se na vysokého, hubeného muže v černém obleku, pravděpodobně třicátníka. Žaludek se mi sevřel strachem.

„No, je tady děda… jenomže ten ještě spí."

Cizinec mne probodával upřeným pohledem. „Rodiče doma nemáš?"

Jeho černé brýle s hranatými obroučkami mu dodávaly přirozenou autoritu a také jistou dávku přemýšlivosti. Avšak v jeho mazaném úsměvu a špičaté vyzáblé tváři nebylo nic upřímného. A navíc, přemýšlel jsem, proč by si takto mladý muž barvil vlasy na zářivě bílou?

„Nejsou tady." Má pravá ruka si začala instinktivně pohrávat s náramkovými hodinkami. „Oni jsou… jsou mrtví."

„Mrtví?“ Pomalu pokýval hlavou, a když znovu promluvil, v jeho hlase byste nenašli ani špetku soucitu. „Jak bezohledné, že tě takto opustili. Nechali tě všemu napospas.“

Jeho slova mne bodala jako nůž. Přesto jsem pocítil náhlý silný impulz pustit ho dovnitř. Jeho oči mne zcela omámily… Oči, v nichž se zračila půlnoc. A jeho kůže… voskově bílá, jemná jako u malého dítěte, ačkoli na něm nic dětského nebylo. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Mohu dál?“

„Neměl bych mluvit s cizími lidmi,“ odpověděl jsem a v tom okamžiku si také uvědomil, že můj dech se v ranním mrazíku sráží, jeho však nikoliv. „Měl bych jít vzbudit dědu.“

Rysy ve tváři černě oděného muže ztvrdly. „Tvůj děda ti určitě nepoděkuje za to, že jsi ho vzbudil.“ Přisunul se blíže ke dveřím. „Prosím, pusť mne dovnitř.“

Zrovna, když jsem se chystal ustoupit dozadu a zavřít dveře, uslyšel jsem na schodišti kroky. K mé velké úlevě to byl děda, řítící se ve vlajícím županu po schodech dolů.

„Dobrý den,“ řekl návštěvník. Ohrnul rty a odhalil tak své zuby. „Přišel jsem pro splátku. Kde je?“

„Dobrý bože!“ zaskřehotal děda, když se hnal po chodbě ke dveřím. Hrubě mne popadl za rameno. „Ustup, Roberte!“

Bylo překvapivé a zároveň děsivé pozorovat dědu, který byl za všech okolností silný, jak v něm tento muž s plastickou kůží vyvolává naprosté zoufalství.

Práskl dveřmi a zajistil je řetězem.

„Muž v černém, podvodník a zvěstovatel smrti,“ zašeptal. Zněl vystrašeně, zněl šíleně.

Jeho hlava se pomalu otočila směrem k otevřeným dveřím pracovny. Uviděl srolovaný koberec, uviděl obraz *Jana Křtitele*, visící vzhůru nohama. Popadl mě za rameno a táhl za sebou do studovny. Tam, stále mne svíraje, se mi zahleděl do očí. „Neuposlechl jsi mě,“ vmetl mi do tváře bez jakékoli možnosti hájit se. Napomenul mě, že pro svou a jeho bezpečnost musím dělat, co mi řekne, jen tak nás může náš dobrotivý Pán ochránit. Já se však

necítil v bezpečí; byl jsem zmatený a vystrašený k smrti, když narovnal obraz do původní polohy, a pak na mne zaječel, abych padl na kolena a začal se před ním modlit.

„Dědo, ne…“

Něco mne uhodilo do zátylku a já padl na kolena, zcela ochromený. Dostavivší se šok byl však silnější než bolest – šok z toho, že mne děda udeřil svou biblí a nyní se nade mnou tyčí ve své plné výšce a křižuje se.

„Svatý Otče…“

Po nekonečně dlouhé době, kdy spolu se mnou klečel na kolenou a modlil se, vstal a obezřetně se zadíval na stolní lampu na svém pracovním stole. Blikala: světlo, tma, světlo, tma.

„Že ty ses pohyboval blízko oceánu? Mám pravdu, chlapče?“

Chtěl jsem dědovi vysvětlit, že jsem se přiblížil k oceánu jen proto, abych mohl uvidět leteckou základnu Brawdy, tedy místo, kde jsem žil s rodiči, a také strážní věž, kterou měl můj táta tak rád. Jenomže jsem se ho tak bál, že jsem raději ani nepípnul a pouze přikývnul zahanbeně hlavou.

„Jasně jsem ti říkal, aby ses tomu místu vyhýbal,“ řekl po delší odmlce. Světlo blikající žárovky stolní lampy se odráželo v dědově obličeji, který nyní nabyl nesmlouvavého výrazu. „Víš, proč nechci, aby ses tam potloukal?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Protože tam v zemi číhají obři. Hlídači.“

Tento výrok mi na mého dědu moc neseděl. Byl to přece tak inteligentní a vážený muž. Zdálo se ale, že tomu věří, a proto jsem se snažil tomu také uvěřit. „Žijí na samotné hraně tohoto světa. Jsou to zlomyslné a nebezpečné bytosti.“

„Proč jsou nebezpečné?“ zeptal jsem se s vytřeštěnýma očima. „O co jim jde?“

„Dostat se do mysli člověka… a pak ji zahltit nepředstavitelnými hrůzami.“ Mluvil velmi tichým a jemným hlasem, jako by se bál, že jej někdo může tajně poslouchat. S každým jeho slovem mé srdce bušilo prudčeji. „Hlídači byli souzeni samotným Bohem

a spoutáni na dobu sedmdesáti generací. Jejich obličeje jsou vytvořeny ze stínů a ten, kdo na ně pohlédne, zemře."

Přemýšlel jsem: *věří tomu. Skutečně tomu věří. Je tohle důvodem toho, proč mamka nikdy nemluvila o svém dětství a proč mě taky nikdy nevzala na farmu Ravenstone?* Děsila se dědových povídaček?

„Věříš mi, chlapče?" Do oken prudce narážel atlantický vítr, který ještě více umocňoval dojem z dědovy mrzuté a zjizvené tváře – mrazilo mne z toho v zádech.

„Protože jednoho dne, chlapče, se obři vrátí. Náš Pán nás před tím ve své knize varuje." Kývl hlavou se zápalem fanatika. „A budou války a zvěsti o nich mezi národy… znamení na nebi…"

„Ten muž za dveřmi," přerušil jsem ho. „Kdo to byl?"

Správná otázka však byla: *pro jakou splátku si to přišel?*

V tom okamžiku explodovala blikající stolní lampa a zasypala studovnu sprškou skla.

Pak se znovu ozvalo klepání na dveře. Vlastně to nebylo klepání, bylo to přímo tlučení. Příšerný zvuk, jenž otřásal celým domem a také námi samotnými.

Jednou.

Dvakrát.

Třikrát.

„Dědo, co se to děje?" strachy jsem se klepal po celém těle.

Zvenčí se začalo ozývat několik hlasů. A také křupání štěrku a ledu pod nohama cizinců.

Přes částečně zatažené závěsy se mi naskytl tento pohled: pět nebo šest mužů, zahalených do hrubých černých kabátů, s fotoaparáty a dalekohledy pověšenými na krku. Jeden z nich držel v rukou mapu. Další brokovnici.

Děda tyto muže zcela ignoroval a hovořil tak tiše, že jsem mu skoro vůbec nerozuměl. „Hlídači se objevují v časech změn. V časech, kdy nám hrozí nebezpečí. Vracejí se, chlapče. Musíme být proto připraveni."

– 2 –

Pátek, 4. února 1977, Westminster, Londýn

Bylo teprve půl sedmé ráno, když mne z hlubin spánku vytrhlo řinčení telefonu.

„Mohl bys to vzít, Roberte?“ zvolala ospale Selina ze své ložnice na druhém konci chodby.

Jelikož jsem se ještě zcela neprobudil, pouze jsem si představoval, jak se natahuji po sluchátku. V tom okamžiku jsem nevěděl, kdo volá a ani to, že ten telefonát bude velmi důležitý.

Doširoka jsem otevřel oči. Pak jsem se posadil na postel a jal si z očí třít noční můry. Čekal mne totiž předposlední den jednání v parlamentním výboru. Můj žaludek sevřela úzkost, protože jsem věděl, že nás nečeká nic dobrého.

„Bude to v pořádku,“ řekl minulý večer Bestford, když opouštěl svou kancelář.

Já jsem byl však přesvědčený o tom, že se můj šéf mýlí. Na to se prostě nedalo připravit. Vždyť budoucnost vlády záležela jen na tom, jak dopadne dnešek.

„Roberte, ten telefon!“

Kupodivu bylo dnešní vstávání jednodušší než obvykle. Od vstupu do chodby k telefonu mne však brzdilo okno v mé ložnici.

„Roberte!“

„Chviličku.“

Snažil jsem se odolat nutkání zkontrolovat okno, což jsem jinak prováděl každé ráno, ale nakonec jsem podlehl. Můj pohled se nejprve zaměřil na kliku – zda je ve správné poloze. Pak jsem začal poklepávat na okenní rám: začal jsem na levé straně a skončil nahoře, nakonec jsem prověřil parapet. Musel jsem tento postup do puntíku dodržet, protože kdybych začal kupříkladu na pravé straně, musel bych celou kontrolu opakovat. A pak znovu a znovu.

Crrr…crrr…crrr

Vydal jsem se do naší úzké chodby a přitom tiše našlapoval po dřevěné podlaze, snažíc se vyhnout Selininu z části vybalenému kufříku. Když jsem došel ke zvonícímu telefonu, jenž byl zavěšen na zdi, vytrhnul jsem z vidlice sluchátko.

„Haló?“

Bylo slyšet pouze praskání. Nikdo nepromluvil.

„Haló?“ zopakoval jsem.

Tlumený zvuk se ze sluchátka ozýval dalších pět, možná i deset, vteřin, pak se ozvala tři hlasitá kliknutí a linka oněměla.

Tři kliknutí.

To je dobře. Znamená to, že mne chce vidět.

„Kdo to byl?“ chtěla vědět Selina.

„Nikdo,“ odbyl jsem ji.

Odebral jsem se do obývacího pokoje, kde jsem se v ranním pološeru posadil na žlutý gauč, který dostala Selina od svých rodičů ještě předtím, než mi pronajala svůj volný pokoj. V jejím bytě bylo vše žluté, oranžové a hnědé, a ačkoli jsem nenáviděl tento moderní dekor, protože ve mne vyvolával klaustrofobické pocity, lokace byla perfektní. Vauxhall. Takže i když jsem byl jen spolubydlící, měl jsem z tohoto bydlení stejné potěšení jako Selina, a to zejména kvůli pohodlí pro mou práci.

Před sebou jsem měl konferenční stolek, na němž byly dvě prázdné láhve od vína a tlustý štos novinových výstřižků, o kterých jsem se Selinou včera večer diskutoval.

V poslední době se hlášení zintenzivňují, Roberte. Dvacet dva za posledních dvanáct měsíců. Všechny z okolí St. Brides Bay. Dokonce ani pobřežní stráž si s tím neví rady…

Vzal jsem do rukou jeden novinový článek. Křičely na mě z něj děsivé titulky: VĚDCI ZMATENI TAJEMNÝM HŘMĚNÍM… EXPERTI PŘEDPOVÍDAJÍ DALŠÍ ÚKAZY.

Odhodil jsem výstřižek stranou, nijak mne totiž nerozrušil. Jelikož jsem již nějakou dobu působil v parlamentním výboru pro obranu, stal se ze mne jakýsi odborník na vojenské aktivity na naší obloze. Balóny, nepřirozené letecké manévry, pozorování létajících strojů v neobvyklých atmosférických podmínkách. Existovalo tolik prozaických vysvětlení pro „nevysvětlitelné úkazy", ale i přesto jsem stále slyšel svého dědu, jak mě varuje před temnými silami, před ohněm na nebi. Za nic na světě jsem se nechtěl poddat jeho fanatické paranoi, že nás seshora pozorují zákeřné bytosti a byl jsem si jistý, že s tím nehodlám začít ani teď.

Zapnul jsem rádio. Hlas Johnnyho Rottena vyplnil celou místnost. Sex Pistols zpívali, že Británie nemá před sebou žádnou budoucnost a já přemýšlel, zda můžou mít pravdu. Vypnul jsem rádio a místo toho přešel k televizi: davy lidí demonstrovaly před elektrárnami, Jimmy Carter promlouval k OSN o sílícím napětí mezi Západem a Sovětským svazem. Nic jiného než války a zvěsti o válkách, výroba raket a vojenské pakty. Nový americký prezident by se měl takového vedení politiky raději vyvarovat.

Vlastně my všichni.

„Netvrď mi, Roberte, že v tak časnou ranní hodinu volal ‚Nikdo'."

Vzhlédl jsem od konferenčního stolku a uviděl mezi dveřmi stát Selinu; štíhlou jako proutek, zahalenou jen do modrého ručníku, který spíše neuspokojivě zahaloval její ňadra a odhaloval lesknoucí se vlhká stehna, na která nebyl vůbec špatný pohled.

„Byl to jen omyl," odpověděl jsem jí. Sice jsem nečekal, že takové vysvětlení přijme, ale něco jsem říct musel.

„Jenomže ten telefon za tenhle týden a v tuhle dobu zvoní už počtvrté."

„Vyřešíme to. Ale teď se tě potřebuju na něco zeptat, Selino."

„Myslíš, že ty telefonáty jsou záměrné?" přerušila mne a přesunula se do kuchyňského koutku. „Někdo chce dělat problémy?"

Když dala vařit vodu v konvici, zadívala se mi přímo do očí a přitom pohybovala mírně čelistí, což znamenalo, že ji něco trápí. Obdaroval jsem ji svým nejlepším úsměvem, který ji pokaždé odzbrojil, dnes ale bez úspěchu. Znepokojení se v její tváři zračilo i nadále a v očích se objevil neznámý záblesk.

„Při odchodu nesmíme zapomenout zamknout byt," slyšel jsem říkat sám sebe.

„Dobře."

„Skutečně na to nesmíme zapomenout."

„Já vím, Roberte."

Podařilo se mi spolknout třetí iteraci. Přesto však poznala, že jsem velmi napjatý, a tak se ode mne raději odvrátila. Litovala mne, nebo byla ze mne spíše unavená?

Kurva. Nejraději bych si jednu vrazil. Chtěl jsem jí vysvětlit, jak je pro mne traumatizující přesvědčit jinou osobu o tom, jaké nepříjemné pocity mě sužují, když si nejsem jistý, zda jsou v bytě řádně zavřená okna a zamčené dveře. Lékaři mne častovali výrazy jako obsesivní, kompulzivní a paranoidní, avšak přes veškerou jejich snahu nemohli najít spouštěč, který stál za mým chováním.

I kdyby nějaký spouštěč přece jenom časem našli, nejsem si jistý, zda bych ho chtěl znát.

Snažil jsem se, aby Selina, nebo kdokoli jiný, pochopila, že i přesto, že jsem se snažil mnohokrát uklidnit a omezit četnost svých kontrol, nedokázal jsem svou nejistotu uspokojit. Šlo to přirovnat k člověku, který sice trpí rakovinou tlustého střeva, avšak má tak malou slovní zásobu, že své obtíže popíše jako pouhé mírné bolení žaludku.

„Omlouvám se," řekl jsem opatrně.

„Až skončí schůze výboru, vezmi si prosím dovolenou. Musíš se zbavit své frustrace. Věř mi, vím, o čem mluvím."

Selina měla dnes ve městě pracovní pohovor. Samozřejmě jsem jí přál úspěch, ale pokud by to místo získala, velmi by mi chyběla. Oba jsme totiž hned po dokončení univerzity začali pracovat pro Paula Bestforda, předsedu Výboru pro obranu a člena

parlamentu za Pembrokeshire. Od té doby uplynuly již tři roky a já se stále mohl spolehnout na její zdravý rozum a podporu.

„V kolik máš ten pohovor?“

„Ve tři odpoledne.“

„To ale nestihneš začátek jednání.“

„Dnešek patří tobě, je to *tvá* křížová výprava, chlapečku.“ Když mne oslovila chlapečku, připomenula mi mé velšské kořeny. „Nepotřebuješ mne. Zvládneš to sám.“

Tím jsem si nebyl až tak jistý. Existovala jen jedna horší věc než výpověď nespolehlivého svědka, a to nespolehlivý předseda výboru, jehož záliba v alkoholu byla předmětem mnoha společenských konverzací v baru ve Westminsterském paláci. V parlamentu se drbalo o všem, takže jsem se záhy dozvěděl, že je očekáván šéfův brzký konec kariéry. Já však Bestforda nutně potřeboval.

Moc dobře jsem si vzpomínal na naše první setkání. Naši školu navštívil ihned po „Velké potopě“ a ujistil nás, že provedl patřičná opatření pro to, aby mořské hráze další nápor vody již udržely. Nikdy jsem na něj nezapomněl. Když jsem ve dvaadvaceti opustil univerzitu, stal se zrovna předsedou Výboru pro obranu. Práci jsem dostal prakticky ihned po podání přihlášky. Svou roli v mém přijetí určitě sehrál fakt, že jsem se velmi dobře vyznal v našem volebním okrsku a také to, že jsem se vášnivě zajímal o politiku obrany státu.

„Zavoláš mi, až budeš mít čas?“

„Pokusím se, Roberte,“ řekla po chvíli, „myslíš si, že jsem se rozhodla správně?“

Souhlasně jsem pokýval hlavou a dodal povzbudivě: „Je čas se pohnout dopředu.“ Ve svém srdci jsem však cítil pravý opak.

Náhle jsem si vybavil náš společně strávený čas: nespočet hodin věnovaných volební kampani v Broad Havenu, kilometry chůze po chodnících a klepání na dveře domů. Selina měla přirozenou schopnost přesvědčit lidi, že se skutečně zajímá o jejich problémy. Politika byla celý její život, o tom nebylo pochyb, ale na prahu dveří dokázala s voliči hovořit o oblíbených televizních programech, hudbě či supermarketech. Mne naopak zajímaly

jen čísla a statistiky a kampaň za zodpovědnost amerických základen. A pak přišlo rozdělení našich názorů: Selina začala být přesvědčená o tom, že Bestford ztrácí soudnost a že studená válka a má práce s ním je čím dál více vzdálena od každodenního života farmářů. Tudíž je těžko dokážeme přesvědčit o svém zájmu, který by je měl následně přilákat k volebním urnám.

A přece nás dnes čekal velmi důležitý den. Stále jsme totiž tvořili jeden tým. Museli jsme. Parlament byl zvláštní místo, ne blázinec, který jste mohli vidět během televizních přenosů. Ale také prostředí, kde jste mohli spatřit poslance házejícího láhev alkoholu přes celý bar anebo předsedu vlády s kravatou politou kávou. Bylo mi poněkud nevolno z těch neustálých úsměvů, stisků rukou a tajných agend, které zapříčinily to, že naše země byla momentálně na kolenou. Po nočních hlasováních bylo obvykle slyšet v baru mumlání o nadcházejícím kolapsu. Unavovalo mě to. Nebál jsem se jen možných stávek odborů, a že zase něco nekalého vyplave na povrch. Ne, bylo to něco hlubšího. Ztratili jsme směr, kterým bychom se měli ubírat.

Selina se na mne zpříma podívala. „Měl bys odtamtud taky vypadnout. Pokusit se o skutečnou kariéru."

Usmál jsem se na ni, neboť ve mně vyvolala vzpomínku na mamku, když titéž říkala mému otci během jeho služby na letecké základně Brawdy. Nenáviděla všechno, co se točilo okolo vojenství, nejen samotné války, zbraně a lživou propagandu, ale taktéž z toho vyplývající bezpráví. Před několika roky přechovávaly Spojené státy na britské půdě nukleární zbraně. Jen pro případ, kdyby se studená válka nějak příliš moc vyostřila. Matka to považovala za prachsprostý kriminální čin, odehrávající se na půdě její vlastní země, jelikož se vedení amerických základen zodpovídalo pouze Pentagonu. V dospělosti jsem matčino rozhořčení pochopil.

„Myslím to vážně, Roberte. Možná nastal čas, abychom z politiky odešli oba dva."

Zatímco Selina čekala na mou obranu našeho pochybného zaměstnání, přistihl jsem se, jak zírám na fotografii svých rodičů na

krbové římse – na rodinný snímek, jenž byl za tu dobu od pořízení již celý pomačkaný a vybledlý. Najednou jsem se cítil být znovu dítětem.

Fotografie byla pořízena před hlavní bránou letecké základny. Táta se mračil. Mě zase rozptylovalo něco na obloze. Mamka se sice jako jediná z nás smála, ovšem v jejím případě to neznačilo spokojenost. Byla naštvaná. Na levém oku měla náplast.

Ráno, 8. února 1963 – deset měsíců předtím, než mamka s taťkou přišli o své životy ve Velké potopě, jež se přehnala přes Haven – obklíčili míroví aktivisté leteckou základnu Croughton v Northamptonshire. Patřila americkému letectvu a zároveň sloužila CIA jako retranslační stanice. Přestříhali oplocení a vnikli dovnitř. Jejich mise? Upoutání pozornosti na ilegálně skladovaný nukleární arzenál. Věřili, že se měl nacházet právě zde. Croughton byla jedna z nejdůležitějších základen NATO, a i přesto, že táta věděl o tom, že mamka chodí protestovat, netušil, co má ona a její přátelé skutečně v plánu udělat. Jedno však věděl jistě: nebylo absolutně přípustné, aby se k nim připojila. Protestující se dopustili nepovoleného vniknutí, takže se jednalo o trestný čin, a to i přesto, že chtěli na základně vyvěsit pouze mírovou vlajku. Něco se ale přece jenom zvrtlo. Něco strašného. Pamatuji si mamku, jak odchází z očního oddělení nemocnice v Haverfordwestu. Bylo to zrovna v době, kdy Beatles skórovali na předních příčkách hitparád. Vybavuji si také její několikaměsíční potíže s nevolností, zvracením, průjmem a celkovou slabostí. Říkala, že ji pálí oči, jako by se dlouho dívala do slunce. Během prosince se jí na těle a obličeji objevily bolestivé puchýře. Vypadalo jí také poměrně dost vlasů.

Co se tam stalo? Šířily se zvěsti o tom, že v noci došlo k jakémusi incidentu, k určitému druhu exploze, a máma, která se i přes otcův zákaz vydala protestovat, byla spolu s ostatními zatčena za poškozování cizí věci. Podrobný popis toho, co se ten den stalo, však halí závoj tajemna. Zčásti proto, že si mamka nic nepamatovala a většinou proto, že americká vláda necítila potřebu tuto událost oficiálně vyšetřovat. Mlčeli jako hrob. Mlčeli jako hrob už

čtrnáct let a já stále nevzdal svou snahu zjistit, co se tehdy stalo. Chtěl jsem vědět, proč se maminčiny lékařské záznamy z té noci, kdy byla ošetřena, ztratily. Potřeboval jsem spravedlnost.

Svému soukromému vyšetřování jsem se věnoval už hodně dlouho – od doby, kdy jsem se přestěhoval na Ravenstone. A od doby, kdy jsem byl natolik vyspělý, abych si dokázal představit, že mohu něco změnit – přijít na něco, co ostatní přehlédli. A dnešek byl dnem, kdy mohla vyjít pravda na světlo.

„Potřebuji tvou radu, Selino."

Přikývla a usmála se.

„Pamatuješ na ty záznamy o výdajích, o nichž jsem hovořil?"

„Myslíš ty, které spadají pod utajení?"

Přikývl jsem a pozoroval, jak zamyšleně pokrčila obočí. Ten výraz tváře jsem znal, jednou se už totiž objevil, a to, když jsem navrhl, že bychom měli pro Bestforda napsat politicky odvážnou řeč, tedy jinými slovy riskantní.

„Uvažuji, že bych je na dnešním zasedání vytáhl. Plukovníka Corsa by to určitě překvapilo."

Neklidně se zavrtěla. „Nevím, kdes k nim, Roberte, přišel, ale jedná se o vysoce tajné údaje. Je nepřípustné o nich hovořit."

Jenomže je to důkaz, argumentoval hlas v mé hlavě.

„Po protestech bylo na zvýšení zabezpečení základny Croughton utraceno třicet miliónů! Projektu přestavby dali název Caesar. Přesně nevím, o co tam šlo, ale byla to jakási utajená, neoficiální operace – muselo to tak být. A ty záznamy o výdajích mi právě pomohou zjistit, co se té noci skutečně stalo. Něco ukrývají, Selino. Potřebuji vědět co."

Přestala se smát. Asi jí už došlo, že to nikdy nenechám být.

Už několik týdnů dopředu jsem si s Bestfordem nacvičoval otázky, které budeme dnes odpoledne klást plukovníkovi Conradu Corsovi, jenž byl posledním žijícím svědkem oné noci roku 1963, a také tím, kdo se aktivně podílel na jejím utajení. Z důvodů „národní bezpečnosti" bylo vyšetřování znovu a znovu odmítáno. Stačilo málo a už bychom se nikdy nedozvěděli pravdu. Ale nyní jsme konečně pokročili kupředu. Pokud bude při nás

stát štěstěna, mé tajné memorandum, které se mi podařilo získat, bude naším želízkem v ohni.

Snažil jsem se, aby mne pochopila. „Bez těch záznamů by šlo jen o nepodložené povídačky. Mamka by chtěla, abych tohle udělal. Potřebuji zjistit, co způsobilo její zranění. Chci dokázat, že se na té základně skutečně skladovaly nukleární zbraně!“

„Odkud jsi ten dokument získal, Roberte?“

Držel jsem jazyk za zuby i přesto, že na mne upřela rentgenový pohled.

„Ví Bestford o tom, že máš takový dokument?“

„Ne.“

„Tak mu to řekni! Musíte být tým, pokud si máte navzájem krýt záda. Nic zbytečně neriskovat. Pamatuj, podepsal jsi mlčenlivost.“ Na chvíli se zamyslela, v obličeji se jí vystřídala frustrace a obdiv, přitom si pohrávala s malým stříbrným křížkem na krku. „Udělal jsi pro něj hodně. Víc než bys musel – víš to?“

Věděl jsem, že má pravdu – přibývalo Bestfordových vratkých vystoupení na půdě parlamentu a návalů vzteku, když se probudil ze svého opileckého spánku – uvědomil jsem si, že ho vlastně před Selinou nemohu ničím obhájit.

„Nemůžeš si jeho chování už nadále nechat líbit, Roberte. Riskuješ nejen ty, ale i celá strana.“

Nezbývalo mi nic jiného než souhlasit. Problém však byl v tom, že mi byla naše strana celkem volná, jelikož byla pouhou sbírkou zchátralých a agresivních staříků. Nikdy jsem se necítil být součástí nějaké skupiny, a to ať už v parlamentu nebo kdekoli jinde. Zajímaly mě jen odpovědi na mé otázky, nic víc.

Náhle mi začalo prudce bušit srdce, neboť mi v mysli vytanula znepokojivá myšlenka: *Zamknul jsi včera večer svou kancelář?*

Ano, odpověděl jsem si v duchu. *Pamatuji si na to.*

Jen aby, opáčil zlověstný hlásek.

Mou mysl znovu zaplnil známý, mrazivý pocit pochyb, který mne nutil si představovat jen ty nejhorší varianty. Co když jsem kancelář skutečně nezamkl? Co když se do ní někdo vloupal a ukradl všechny složky? Co když? Co když? Co když?

„Jsi v pořádku, Roberte?“

Byl jsem? Nebyl jsem si jistý. Zamrkal jsem očima, abych se mohl znovu soustředit na Selininy obavy o Bestfordův alkoholismus. Věděl jsem, že náš šéf nebyl dokonalý, ale přesto jsem mu chtěl pomoci, jak jen to bylo možné. Mnoho poslanců by totiž mé úzkostné stavy a věčné pochyby netolerovalo. Choval se ke mně skutečně dobře.

„Roberte?"

Přikývl jsem a usmál se. *Musí si myslet, že jsem blázen.*

„Myslím si, že by ses měl zajímat i o něco jiného, než jen o svou práci. Co kdybys na chvíli vypnul a vrátil se třeba k pochůzkám po volebním obvodu?"

Otřásl jsem se při vzpomínce na osamělost snoubící se s izolací, nedefinovatelné nebezpečí a na pocit, že jsem někým sledován. I když jsem byl naposledy v Havenu ve svých osmnácti – když jsem odešel z dědovy farmy – viděl jsem to, jako by to bylo včera. Líná přímořská komunita, zelené kopce svažující se k St. Brides Bay, shluk několika domů u ocelově šedé vody, hadovitě zatočené silnice ucpané mlhou a malé rybářské loďky uvázané k molu v malé zátoce. A v dálce, dva či tři kilometry, moře, a z něj hrozivě stoupající Stack Rocks.

Selina svou snahu přesvědčit mne, abych se na chvíli od své práce odpoutal, vzdala, a začala se probírat novinovými výstřižky poházenými na konferenčním stolku. Než jsem je začal třídit i já, můj pohled na okamžik znovu sklouzl na její nahá ramena, modrý ručník a náhrdelník. Senzacechtivý článek z konce prosince oznamoval: MLADÁ MATKA S DÍTĚTEM OHROŽOVÁNA LÉTAJÍCÍM FOTBALOVÝM MÍČEM. „Tohle až tak nespadá do tvého okruhu zájmu, že?" vzal jsem do ruky vystřižený článek. Doufal jsem, že tento artikl trochu zlehčí nastalou ponurou náladu, a tak jsem se do něj začetl.

> Svobodná matka popsala, jak byla včera se svou dcerou pronásledována více než kilometr „létajícím fotbalovým míčem" a doplnila tak již pestrou sbírku svědectví pozorování UFO na západě Walesu.

Slečna Araceli Romerová, majitelka hotelu v Havenu, vypověděla, že když projížděla oblastí zvanou Little Haven, její desetiletá dcera Tessa si všimla, jak je z nebe na jejich auto svrženo jakési světlo.

Paní Romerová před padajícím objektem zrychlila. Tessa však vše sledovala ze zadního sedadla a tak viděla, že se světlo zastavilo těsně nad jejich autem. Popsala je jako fotbalový míč, z něhož zářilo světlo podobné pochodni…

„Byly jsme obě k smrti vyděšené," sdělila slečna Romerová našemu reportérovi Franku Frobisherovi.

„Je to naprostá blbost," smál jsem se. Očekával jsem, že zazní i Selenin smích. Nezazněl.

„Zdáš se tím být velmi jistý."

Kolik jsem jen už slyšel povídaček o létajících objektech? Pocházely vždy od lidí, kteří chtěli být něčím zajímaví, chtěli něčemu věřit, anebo to byli fanatici jako můj děda a těmito smyšlenými příběhy si dokazovali vlastní důležitost. „Věř mi. Tato žena se jen snaží udělat svému hotelu reklamu."

Alespoň jsem si to tak myslel. Hotel totiž původně sloužil jako opevnění postavené na útesu nad St. Brides Bay – člověk by řekl, že tam musí určitě strašit. Děti ve škole povídaly, že se tam prochází přízrak Bílé paní, jenž kráčí starými pašeráckými tunely, které začínaly pod hotelem, vedly skrz útes a ústily na pláži. Pro mne však bylo největší záhadou to, proč by někdo dobrovolně zůstával na tak ponurém místě. Řídila jej podivná italská žena, stranící se ostatních vesničanů. Budova měla zaprášená, sem tam i vymlácená gotická okna – jednoduše ničím nepřipomínala ubytovací zařízení. Naopak jako sídlo Adamsovy rodiny by byla skvělá.

Znovu jsem se podíval na novinový článek. Pod textem byla fotografie ženy se smutnýma očima, úzkou tváří a dlouhými tmavými vlasy. Za ruku držela malou, vyděšenou holčičku.

Něco mi bylo na té ženě povědomé… Náhle mi v mysli vyskočila vzpomínka, jako když vykřesáte jiskru, a okamžitě se propojila

s mým snem o majáku. Na jeho pulsující žlutý paprsek světla, pulsující do té doby než se probudím. Jako vždycky.

„Ta žena, Araceli Romerová, potřebuje naši pomoc," oznámila Selina. „Tento týden nám volala do kanceláře."

„A co očekává od Bestforda? Že donutí mimozemšťany zaplatit přistávací poplatky?"

„Zažila podobnou situaci jako spousta dalších místních. Z této oblasti již přišlo nespočet zpráv o světlech na nebi a podivných objektech objevujících se odnikud. Frank Frobisher jí s tím nedokázal pomoci."

„Nikdy jsem o něm neslyšel."

„Spolupracuje s *Western Telegraph*," řekla Selina. Vstala a stoupla si vedle mě. „Když se nad tím zamyslíš, nemůžeš se divit, že se lidé bojí. Obzvláště potom, co se stalo s Jacksonovými."

Nepřítomně jsem přikývl. Moc jsem toho o anglickém páru, jenž strávil minulé léto v oné oblasti, nevěděl. Zato jsem si byl jistý, že řešení této kauzy by zabralo Selině spoustu času, prakticky by se nevěnovala ničemu jinému.

„Pokročila nějak v tom případu policie?"

„Ani se neptej."

Podle záznamů byli Thomas a Glenda Jacksonovi manželským párem, který se živě zajímal o divokou zvěř a rád navštěvoval nedělní kázání v kostele. Pobřeží okolo Pembrokeshire znali jako své boty. V den jejich zmizení, když pominul ranní chlad a nebe se vyjasnilo do krásné modré barvy, opustili parkoviště pro karavany a vyrazili spolu na procházku po pěšině vedoucí okolo útesů St. Brides Bay. To bylo naposledy, co byli spatřeni živí.

Selina si povzdechla. „Pokud dostanu tuhle práci na starost, budeš se muset tím zaobírat i ty, sledovat policejní vyšetřování."

Netoužil jsem po tom, abych se účastnil vyšetřování tohoto případu. „Můj děda žil nedaleko parkoviště na karavany. Na farmě Ravenstone," řekl jsem skoro neslyšně.

Od doby, kdy jsem odešel z domova, jsem o tom muži neslyšel. Živý, nebo mrtvý, bylo mi to jedno.

„Nikdy ses o něm nezmínil," pobídla mne jemně Selina.